

— Ето го, знакът! — си каза Артабанъ. Созия иде и азъ ще отида да го посрещна.

Цѣла нощъ бързъ конь, оседланъ и готовъ за пжтъ, чакаше въ конюшната.

Не успѣ да се пробуди денътъ, не се бѣха дигнали още мъглиътъ, а Артабанъ летѣше вече по голѣмия друмъ на западъ.

Той бързаше да се срещне съ другитѣ вълхви. А пжтътъ бѣше дълъгъ.

Трѣбваше да измине сто и петдесетъ парасанги (древна източна мѣрка за дължина), а на день можеха да се изминатъ само петнадесетъ.

Но Артабанъ познаваше издържливостта на своя конь и се надѣваше да стигне навреме.

Той премина тъмнитѣ планински тѣснини край бурната рѣка Хаостъ.

Премина грознитѣ скали на Вагистанъ, на една отъ които бѣше издълбано името на царъ Дарий.

Премина снѣжния проходъ на Счупената подкова, плодородната долина на Карина и Вратата на сълзитѣ, кждето ревьше и се пѣнѣше Гиндъ.

Мѣрнаха се зеленитѣ градини на градоветѣ Хала и Артемиа, градъ Ктезифонъ и грамадната столица Селевкия, основана отъ Александра Велики.

Останаха задъ него шумнитѣ води на Тигъръ и притоцитѣ на Евфратъ. Къмъ края на десетия день се показаха разсипанигѣ стени на многолюдния Вавилонъ. Безъ да обръща внимание на умората на коня, Артабанъ препускаше нататъкъ. Оставаше му не повече отъ три часа пжтъ, за да стигне при другаритѣ си.

На пжтя му се изпрѣчи палмова горичка. Щомъ навлѣзе подъ нейната сѣнка, конътъ се спъна въ нѣкакъвъ тъменъ предметъ, лежащъ на земята, и изеднажъ се спрѣ, треперяйки съ цѣлото си тѣло.

Артабанъ слѣзе отъ коня. При свѣтлината на звездитѣ той видѣ човѣкъ, който лежеше прѣко пжтя. По вида му той позна, че е евреинъ, а изпитото му жълто лице показваше, че го е свалила тукъ страшна блатна треска.

Човѣкътъ изглеждаше мъртъвъ, и Артабанъ реши да продължи пжтя си. Но изеднажъ болниятъ заговори. Арта-